

ஏடுகள் சொல்வதுண்டோ!

இனிய குணங்கள் கொண்டவளை, 'அண்ணல்' என்று ஏடுகள் போற்றுவதை ராதை அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் 'அண்ணன்' இனிய குணங்களுக்கும், அன்புக்கும் ஆதரவிற்கும் உறைவிடம் என்பதை மட்டும் எப்படியோ அவளுடைய குழந்தையுள்ளம் எண்ணிவிட்டது.

"அண்ணன் அருமை" அவளுக்கு தோன்றும்படியாக இரண்டு மூன்று நிகழ்ச்சிகள் அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்தன.

சினேகிதி சுலோசனா தன் இரண்டு அண்ணன்மாறும் வாங்கிவரும் ஆசைப்பண்டங்களைக் காட்டும் போதெல்லாம் 'ஒரு மாதிரி'யாகத் தோன்றும் சிறுமி ராதைக்கு. அந்த 'அண்ணன்'களைப் பற்றி ஒரு மதிப்பும், சுலோசனாவின் அதிர்ஷ்டத்தைப்பற்றி வியப்பும் அந்த இளம் மனதிலே இருந்து வந்தன.

நவராதிரி விடுமுறைக்கு வந்திருந்த சுலோசனாவின் அண்ணா ஒரு பெட்டி நிறையப் பொம்மை தினுசுகள் வாங்கிவந்தபோது, அவளுடைய உள்ளத்துணர்ச்சிகள் சில அச்ச வார்க்கப்பட்டன. இவளுடைய 'பொம்மை வர்ணனை' களைக் கேட்ட அன்னை விசாலம் 'ஒரு நாலு பொம்மைகளை' வாங்கிக் கொடுத்து மூன்று படிகள் கொண்ட ராதையின் 'கொலுவை நாலுபடியாக உயர்த்திவிட்டாள். பெண் திருப்தியடைந்ததாக எண்ணினாள். ஆனால் ராதையின் அந்தரங்கத்திலே அந்தப் படி முட்டவில்லை. பொம்மைப் படியை உயர்த்துவதால், 'அண்ணா' எண்ணம் பரவியிருந்த ராதையின் இதயரங்கம் எப்படி திருப்தியுறும்?

விஜயதசமியன்று ராதையின் தம்பி பாலுவுக்கு 'அக்ஷராப்பியாசம்' நடந்தது. வடக்கே ஒரிஸ்ஸா நாட்டிலிருந்தவாறே இந்த வைபவம் நடத்தியபடியால், ராதையின் தாய்க்குத் தமிழ் நாட்டிலிருக்கும் பிறந்தகத்திலிருந்து 'சீர்' வந்தது.

"எங்கண்ணா அனுப்பியிருக்கான் இந்தப்புடவை! இதே இந்த வேஷடி.... பட்டு எல்லாம் கூட எங்கண்ணா அனுப்பியவைதான்!" என்று விசாலம் பெருமை பொங்க எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை விளையாட்டுப் போக்கிலிருந்தவாறே கவனித்துவிட்டாள் ராதை. 'மொண்ணை' யாக வார்க்கப்பட்டிருந்த அவளுடைய குறையுணர்வு, உருப்பெற்று விட்டது அப்போது. 'அம்மாவுக்குக்கூட அண்ணா இருக்கானா?' திடுக்கிட்டாள். சந்துருமாமா அனுப்பியவை என்று விசாலம் ராதையிடம் சொல்லிக் கொண்டாள், முதல்நாள், ஆனால் அப்போது அம்மா மீது ஏற்படாத 'பொறாமை', அம்மா தன் அண்ணாவைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டபோது ஏற்பட்டுவிட்டது. தன்னுடைய சந்துரு மாமா, அம்மாவுக்கு அண்ணா என்பதைச் சிறுமி அப்போதுதான் உணர்ந்தாள்.

'அம்மாவுக்குக்கூட அண்ணா உண்டு! எல்லோருக்கும் உண்டு, நமக்குத்தான் கிடையாது!'; என்று பொருமத் தொடங்கியது அந்த இளம் உள்ளம்.

எத்தனை நாள்தான் குழந்தை மனம் அடங்கும்! கிட்டாப் பொருள் அண்ணன் என்ற உள்ளுணர்வு இருந்ததோ என்னவோ, வாய்திறந்து குறையைச் சொல்லிக் கொள்ளக் கூசத்தான் கூசினாள் அவள். ஆனால் ஒருநாள் கூச்சம் களைந்தெறிந்து விட்டுக் கேட்டுவிட்டாள் அன்னையை.

"அம்மா! எனக்கு ஏனம்மா அண்ணாவேயில்லை?" என்று, வெட்கமும் ஏக்கமும் தோன்றக் கேட்டாள்.

'உனக்கு முன்னாலே யாரும் எனக்குப் பிறக்கவில்லை! அதான் உனக்கு அண்ணாவோ, அக்காவோ இல்லை! அதனாலென்னம்மா, நீ போய் விளையாடு!' என்று பதில் கூறினாள் அம்மா விசாலம். முதல் குழந்தையாகிய ராதை தன் மனதிலே அந்நாளிலே எழுப்பிய இன்பக் கிளர்ச்சியை நினைத்துக் கொண்டிருப்பாளோ, அல்லது பெண்ணின் கேள்வி வேடிக்கையாகப்பட்டதோ - லேசான புன்னகை படர்ந்தது விசாசத்தின் முகத்திலே. அப்பால் ஓடிவிட்டாள் ராதை.

ஆனால் ... அவள் மனம் குழம்பிவிட்டது. அம்மாவின் பதில் அவளுடைய கேள்விக்குச் 'சமாதானம்' எப்படிகும்? சிந்தனைக்கே உறைவிடமான இளம் மனது, அந்தப் பதிலை அத்தனை எளிதாக ஏற்றுவிடுமா? ஆலோசனைகள் பெருகத்தான் பெருகின, அம்மா பதிலைக் கேட்ட பின்னர், ஒரு யோசனை நாலுவித யோசனைகளாகப் பெருகவே, ஒரு வார்த்தை பேசி நாலுவார்த்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு வந்தது போன்ற ஒரு உள்ளக் குழறலுக்கு ஆளானாள் அவள்.

அந்நாளிலிருந்து மனக்குறையை அடிக்கடி வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவும் தயங்கவில்லை ராதை, சிறு பொத்தலை அலகூடியம் செய்தால், அது பெரிய கிழிசலாக மாறுவதைத்தான் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோமே?

"சுலோசனாவுக்கு அவா அண்ணா ஒரு அழகான 'சில்க்' பாவாடை வாங்கிருக்காம்மா! எவ்வளவு அழகா இருக்கு தெரியுமா அம்மா?" என்றாள் ஒருநாள் ராதை.

அம்மா அப்பாவிடம் என்ன சொன்னாளோ – ராதைக்கும் அந்தத்தினுசு பாவாடை அடுத்த நாளே கிடைத்துவிட்டது. பாவாடையைப் பார்த்ததும் ராதையின் முகம் மலர்ந்தாலும், அகம் குவிந்தே இருந்தது. அப்பாவுக்குப் பணம் உண்டு.... ஆசைப்பண்டங்கள் வாங்கித்தர மனமும் உண்டு. ஆனால் 'இந்த வீட்டில்' அவளுக்கொரு அண்ணா கிடையாதே! என்ன பெருமை வேண்டியிருக்கு!

இரண்டே நாள் கழித்து எங்கோ வெளியிலே போகப் புறப்பட்டபோது "புதுக்கௌனைப் போட்டுக்கேயேன்!" என்று சொன்னாள் அம்மா.

"வேண்டாம் போ!" என்ற பதில் வந்தது.

"ஏன்?"

"அந்தக்கௌன் என்ன ஒசத்தி? ராமு அண்ணா வாங்கித்தந்த கௌன்னு சுலோசனா தன் கௌனுக்குப் பேர் வச்சிருக்காளே! என் கௌன் வெறும் கௌன் தானே!" என்று சினுங்கினாள் ராதை. ஆம், அவளுக்கு அப்பா மட்டும்தானே எல்லாவற்றையும் வாங்கிப் போட்டுவிடுகிறார்! என்ன தனிப்பெருமை! விசாலம் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டாள், ஆனால் ஏதோ யோசனையுள்ளவளாகவும் தோன்றினாள்.

"நீயும் ராமு அண்ணானு அவனைக் கூப்பிடுன்! அவனை அண்ணானு வச்சுக்கோயேன்!" என்றாள்.

உறுமும், அந்த யோசனை அந்தச் சிறுமியின் உள்ளத்திற்கு உகந்திருக்கவில்லை. போலித்தனம் பிடிக்கவில்லை.

விசாலம், தன் கணவர் சபேசனிடம் இந்த விஷயத்தைத் தகுந்த வியாக்கியானங்ளுடன் சொல்லிக்கொண்டாள் போலும்... இல்லாவிட்டால் சபேசன் ஏன் அத்தனை யோசனை செய்வார்?

குழந்தையின் மனக்குறையை – அது எத்தனை அல்பமானதாகத் தோன்றினாலும் - அலகூடியம் செய்யக்கூடாது அன்றோ? 'உப்பு மேல் வரி' என்றால் அது பிரமாதமாகத் தோன்றாது. ஆராய்ந்து பார்த்தாலல்லவோ தெரியும், அதன் விபரீதம்? நாட்டுக்குத் தந்தையான காந்திமகான் அந்தனை பெரிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கின பொழுது, ராதையின் தந்தை தம் மகளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சிந்திக்கமாட்டாரா?

"பாரு, ராதே! நீ முதல்லே பிறந்ததனாலே உனக்கு எத்தனை பெருமை தெரியுமா? சீமந்த புத்திரின்னு உனக்குத்தான் பெயராக்கும்! பாலுவுக்கும், லாலுவுக்கும் அந்தப் பட்டம் கிடையாது! நீ பிறக்கிறதுக்குத்தானாக்கும் நாங்கள்ளாம் கொள்ளை ஆசைப்பட்டோம்! நீ அம்மா வயிற்றிலே இருந்தபோது தானாக்கும் உனக்குப் பூஜை மாதிரியெல்லாம் நடத்தினோம்! அம்மாவுக்குப் புடவை, வளை எல்லாம் உன்னாலே தான் கிடைச்சதாகும்! பாட்டி உனக்குத்தான் சங்கிலி, வளை, தொட்டில் எல்லாம் தந்தாளாக்கும்! உன்னாலேதான் நம்ம வீட்டுக்குக் களை, அழகுன்னு நாங்க நினைச்சிண்டிருக்கோமாக்கும்!... உனக்கு அம்மா எத்தனை விதமா சிங்காரம் பண்ணுவாள் முந்தி... தெரியுமோ? இப்போ லாலுவுக்கு அவ்வளவு பண்ண முடியறதில்லை... அம்மாவுக்குத் காரியம் ஜாஸ்தி... நீதான்...." சபேசன் பெண்ணுக்கும் பெருமை தோன்றும்படியாக, தமது பெருமையையும் கூறும் வகையில் சாங்கோபாங்கமாக சமாதானம் செய்துகொண்டு வந்தார்.

விசாலமும் அதற்குள் சேர்ந்துகொண்டாள். "நீதான் அதிர்ஷ்டசாலி... உனக்குத்தான் பாட்டோ படிப்போ ஆசை ஆசையாகக் கற்றுவைக்கத் தோன்றது! இந்த ஒரியா தேசத்துலே... நம்ம பக்கத்து வாத்தியார் கிடைச்சிருக்காரே என்று இருபதோ இருபத்தைந்தோ கூசாமல் கொடுத்துடலாம்னு தோன்றது! லல்லுவுக்குச் சொல்லித்தர ஆசையிருந்தாலும் காசு இருக்கணும். மனசு வரணும்! சம்சாரம் பெருகப் பெருக, காசுமேலே குறி வத்துவிடும்! இல்லையா, நீங்களே சொல்லுங்கோ!" என்று ராதையிடமும் கணவரிடமும் சொல்வதுபோலத் தன் கவலையையும் யோசனையையும் வெளியிட்டாள் விசாலம்.

ஒன்றும் பேசவில்லை ராதை. கண்களால் மட்டும் பெற்றோர்களை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுச்

சுமாவிருந்தாள்.

ஈயப் பூச்சு பாத்திரத்தில் எத்தனை நாள் நிலைக்கும்? அதுபோலத்தான் ராதையின் உள்ளத்தில் பெற்றோர் பேச்சு நிலைத்திருக்கவில்லை.

ஒருநாள் சுலோசனாவுடன் அவள் சொல்லிக்கொண்டாள்: "எனக்கு அண்ணாவோ அக்காவோ இல்லாதது நல்லதுதானாம்.... சொல்றாடி, அம்மாவும் அப்பாவும்.... எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை அவா சொல்றது!.... உன் தம்பி செத்துப்போனபோது எங்கம்மா சொன்னாள்.... "ரமணி மறுபடியும் அந்த மாமி வயத்திலேயே பொறப்பான்.... சுலோசனாவுக்குத் தம்பியா வந்துடுவான், அப்போ! நீ மறுபடியும் அவனோடே விளையாடலாம், அப்படின்னு சொன்னா!.... நானும் இப்பொ செத்துப் போய்ட்டா, எங்கம்மா வயத்துலேயே வந்து பிறப்பேனோல்லியோ! அப்போ எங்க பாலு எனக்கு அண்ணா ஆக மாட்டானாடி?... லல்லுவும் அக்கா ஆயிடுவாள்... இல்லையா?..."

இந்தப் பேச்சு விசாலத்தின் காதில் விழுந்துவிட்டது. அவள் துணுக்குற்றாள். பெண்ணின் கற்பனை கேட்டு, அவளும் ஏதேதோ விபரீத கற்பனைகள் செய்து விட்டாள் ஒரு நொடியிலே . . .

"ராதே! ராதே! இங்கே வா!" என்று கூவினாள். அவளும் பெண்ணை நோக்கி வந்துகொண்டுதானிருந்தாள்.

"நான் வரவில்லை போ!"

பெண்ணின் சினமும், விரக்தியான பேச்சும், கண்களில் புலனான ஒரு கணகணப்பும் பலவித உணர்ச்சிகளை விசாலத்தின் உள்ளத்தில் உந்தின. ஒரு அனுதாப உணர்ச்சி, படபடப்பின் நடுவே... அந்தப் பொறியிலே ஒரு யோசனை மூண்டது.

"இங்கே பாரு ராதே! உனக்கு இந்த வீட்டிலே அண்ணா இல்லேன்னு சொன்னேனே ஒழிய... அண்ணாவே கிடையாதுன்னு சொன்னேனா? ஊரிலே கோபுன்னு ஒரு அண்ணா இருக்கான், உன்னைவிட ஆறுவயசு பெரியவனாக்கும்! பெரிய அண்ணா! பட்டணத்துச் சித்தி வீட்டிலே ஜானகியும், மீனாட்சியும் இருக்கா பாரு! அவா எப்படி உனக்குத் தங்கைகள் ஆவாளோ, அப்படித்தான் இந்தக் கோபு உனக்கு அண்ணா!" என்று பகர்ந்தாள் விசாலம்.

"பொய்! கோபுன்னு பட்டணத்துச் சித்தி வீட்டிலே யாரு இருக்கா?... எனக்கு அண்ணா இல்லேன்னு நீதான் சொல்லியாச்சே அன்னைக்கி!" என்று சினந்தாள் ராதை, ஆனால் கண்களில் ஒரு ஒளி தோன்றித்தான் இருந்தது!

"இந்த கோபு அண்ணா ஈரோடுலே இருக்கானம்மா!... ஜானகிக்கும் மீனாட்சிக்கும் அவன் பெரியப்பா பிள்ளை... அண்ணாதான் ஆவான்!... உனக்கும் அண்ணாதான் அவன்.. இல்லையா... அப்பாவை வேணுமானா கேட்டுப்பாரு!... எங்கே "கோபு அண்ணா," ன்னு சொல்லு!" என்று ராதைக்கு ஆறுதல் மொழியாக இன்மொழி கூறினாள் விசாலம்.

அப்பாவின் வார்த்தைகள் அம்மாவின் பேச்சை உறுதிப்படுத்திவிட்டன. ஷட்டகரின் தமயன் பிள்ளை, தன் பெண்ணுக்கு அண்ணா ஆகமுடியுமா? அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது! ஆனால் சகோதர பாசம் எல்லாருடனும் இருக்கவேண்டுமென்று முழங்கும் இந்நாளில் 'இரண்டுவிட்ட' அண்ணாவைச் சொந்த அண்ணாவாகப் பார்த்தாலும்... அது தவறாகுமா? விசாலமும் அப்படியொன்றும் முட்டாள்தனமாக உறவைச் சோடிக்கவில்லையே! இப்படித்தான் அவரும் சொல்லிக்கொண்டார். அவருடைய தமயனாருக்கோ பிள்ளைக் குழந்தைகளே கிடையாது. சின்னப் பெண்கள் இரண்டுபேர். ராதையின் குறைதீர் வழி?

ஜானகியும் மீனாட்சியும் விசாலத்தின் தங்கை குழந்தைகள், அந்தத் தங்கையின் ஓரகத்தி பிள்ளை கோபு. ஜானகிக்கும் மீனாட்சிக்கும் அவன் அண்ணன்தான். ரத்த சம்மந்தமில்லா இந்தக் குடும்பத்திற்கு அவன் அயலானுக்குச் சமானம் தானே என்று தோன்றலாம். ஆனால் மனப்பிணைப்பு என்று ஒன்று உண்டே! அதன் வலிமை?

விசாலத்திற்குத் தோன்றிய யோசனையின் பயனாக, கோபு, ராதையின் இதயத்திலே 'அண்ணன்' என்னும் அரும் பெரும்ஸ்தானத்திலே வீற்றிருக்காலானான். பெண்ணின் மனக்குறையைத் தீர்க்க விசாலம் ஜாலக்காகச் சோடித்த உறவு, ஜீவன் நிறைந்த ஒரு மண் பொம்மையைப் போல ஒரு அலாதி உள்ளக் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கக் கூடியதாக இருந்தது. ராதையின் உள்ளம் உவகையுடன் அந்த இன்பப் பெருக்கை இழுத்துக் கொண்டது.

அவள் மனதிலே கற்பனைக் கொடியும், அன்புக் கொடியும் பின்னிப் படர்ந்தன, அண்ணனைச்

சுற்றிலும், அந்த நேரத்தியான பந்தரின் அண்மையிலே, அவளுடைய ஆசை நெஞ்சமும் பெருமிதங்கொண்டு ஒங்கி நின்றது.

மனம் நிறைகொள்ள மனப்பிணைப்பு மட்டும் போதுவதில்லையே!..... அண்ணாவைக் கற்பனையிலே உருவாக்கி, மனக் கண்ணால் கண்டுகளித்து அவனிடம் ஆசையைக் கொட்டியபின், புறக் கண்ணால் அண்ணனைப் பார்க்கவும், உரையாடவும் ஆசை கொண்டாள் ராதை. "எனக்கும் அண்ணா இருக்கிறான்!" என்ற உவகையில் நீந்திக்களித்து ஓய்ந்தபின், அந்த அண்ணாவைப் பார்க்கத் துடித்தாள்.

பெண்ணின் ஆசையை அறிந்த சபேசன், தமிழ்நாடு போகத் திட்டம்போட்டார். தமிழ்நாடு போகணும் என்ற அவருடைய திட்டம் புதுமையானதல்ல. இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கொருமுறை, அறுநூறு மைல் தொலைவிலுள்ள தமிழகத்திற்கு வந்து உறவினர்களைப் பார்த்துப்போவது அவருடைய வழக்கம்தான். ஆனால் இந்த விசை அவருடைய திட்டத்திலே..... ஒரு சிறு மாறுதல் இருந்தது.

தமிழ்நாட்டுக்குப் புறம்பாக வாழும் அவரிடம் உறவினர்களுக்கும் ஒரு அன்பு, அவருக்கும் அவர்களிடத்திலே ஒரு பற்றுதல். இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு ஒரு முறை தமிழ்நாடு வந்தாலும்..... ஒரு 'சுழற்றுப்' பயணத்திலே எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டு..... ஊர் திரும்புவார், தம்முடைய ஷட்டகரின் தமயன் குடும்பம் இருக்கும் ஈரோடு மட்டும் அவர் இதுவரை போகும்படி நேரவில்லை. அவர்களை ஈரோடு வீட்டிலே பார்க்கவும், அங்கே ஓரிரண்டு நாள் தங்கவும்தான் இயலவில்லையே தவிர..... அவர்களைப் பார்க்காமலே வந்துவிடும்படியாக மட்டும் நடக்கவில்லை. ஆனால் அப்போதெல்லாம் ராதை ஐந்தாறு வயதுப் பெண். 'அண்ணன் ஆசை' அவளுக்கு அப்போது இருந்ததில்லை. கோபு இவர்கள் விஷயத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கவில்லை.

ஆனால் இந்தத் தடவை தமிழ்நாடு போவதற்குள் இந்த மாறுதல்!..... எங்கோ ஊரிலே இருக்கும் 'கோபு அண்ணாவை' எப்போது பார்க்க முடியும் என்று ராதை துள்ளுகிறாள்! இந்த மாறுதல் வேறொரு சிறு மாறுதலுக்கு அடிகோலியது! சபேசன் ஈரோட்டில் ஒரு நாலு நாள் தங்க, திட்டம் போட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போனார். சென்னையும், கரூரும், திருச்சியும் அவருடைய திட்டத்திலே முக்கியத்துவம் பெற்றதைப் போலவே, ஈரோடு இந்த விசை முக்கியத்துவம் பெற்றது.

ஆனால் திருச்சி போனபின் ஈரோடு பயணம் நின்றது. அந்தச் சமயம் கோபு தாயுடன் தாய்மாமன் இருக்கும் பம்பாய் சென்றிருந்தான். கோபுவும் இல்லை..... வீட்டிலே வேறு பெண் திக்கும் இல்லை. கோபுவின் அப்பா மட்டும் ஒண்டியாய் இருந்த சமயம், சபேசன் குடும்பத்துடன் எப்படிப் போவார்? பத்து வயதுப்பெண் ராதைக்கு இந்த ஏமாற்றம் பெரிய துக்கமாகத்தான் இருந்தது.

ஊர் மீண்ட பின்பு அவளுக்கு அண்ணனிமானம் ஒரு வெறிபோலப் பிடித்துக் கொண்டுவீட்டது. எப்போதும் அண்ணாவைப் பற்றியே பேச்சு, ஆலோசனை, கற்பனை.

இரண்டு வருடங்கள் பறந்தன. குழந்தைப் பெண் அவள்..... எத்தனை ஏக்கம், ஆவல் இருந்தாலும், விளையாட்டு, சிநேகிதிகள், படிப்பு, பாட்டு..... இவற்றில் சந்தோஷத்தையே நுகர்ந்தாள்.....அதனால் இரண்டு வருடங்கள் அவளுக்கு, ஒரு மலைப்பாக இருக்கவில்லை.

மறுபடியும் தமிழகத்திற்குப் பயணம் புறப்பட்டார் சபேசன். முன் யோசனையுடன் கோபுவின் பெற்றோர்க்குத் தங்கள் வருகையைப் பற்றித் தெரிவித்துவிட்டார். ராதை 'கோபு அண்ணா'வைப் போற்றி வருவதைப் பற்றி முன்பே ஓரிரண்டு கடிதங்களில் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆதலால், இந்த அறிவிப்புக் கடிதத்திலே, ராதையின் ஆவலைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டு எழுதினார். அண்ணாவைப் பார்க்கத்தான் எத்தனை ஆவல் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதைப் பற்றி அந்த அண்ணா முன்னதாக அறிகிறான்; அவன் மனம் தன்னை எப்படியெல்லாம் வாழ்த்துகிறதோ என்று கற்பனை செய்த ராதைக்குப் பெருமையும் சந்தோஷமும் பிடிபடவில்லை.

ஆனால்? அந்தோ, பாபம்! நீரில் மண்போல் கரைந்துபோனது அவளுடைய மகிழ்ச்சி. சபேசன் மனைவி மக்களுடன் ஈரோடு புறப்படவிருந்த சமயம், திருச்சியிலேதான் மீண்டும் அந்த ஏமாற்றம்!

யாரோ நண்பன் திருநெல்வேலிக்கு வற்புறுத்தி அழைத்ததின்பேரில், கோபு அங்கே போயிருப்பதாகவும், அவன் ஊரில் இல்லை என்ற காரணத்தால் சபேசன் ஈரோடு வருவதை நிறுத்தக்கூடாது என்றும், கோபுவின் தந்தை கடிதம் எழுதியிருந்தார். சபேசன் திடுக்கிட்டார்.

தம்முடைய கடிதத்தைப் பார்த்த பிறகுதான் கோபு நண்பனுடன் குலாவச் சென்றிருக்கிறான். அங்கே ஒரு மாதம் 'காம்பு' போட்டிருக்கிறான் என்ற விஷயம் அவரைப் புண்படுத்தியது. குதித்தார் கடிதங்கண்டு.

'பதினெட்டு வயசு பையன்! மரியாதை தெரியவில்லை! இண்டர் படித்துவிட்டான், இண்டர்!' என்று பொருமினார்; இரையவும் இரைந்தார்.

கண்களில் நீருடன் தோற்றமளித்த ராதையின் பக்கம் திரும்பினார். "பாரு ராதே! அவனுக்கு நீ ஒருத்திதானா தங்கை! அவனுக்குச் சொந்த தங்கையே மூன்று பேரு! ஜானகி மீனாட்சி இரண்டு பேரையுமே தங்கைன்னு நினைக்கிறானோ இல்லையோ?..... நீயும் அப்படித்தானே அவனுக்கு! உன் மேலே கொஞ்சமாவது அன்பு போகிறது நினைப்பாவது இருந்தால், கடிதத்தைப் பார்த்தப்பிறமும் போவானா ஊருக்கு! நீ எதுக்கு சதா அண்ணா அண்ணானு அல்லாடறே!" என்று ஒரு வியாக்கியானம் செய்தார்.

கண்ணீருடன் இருந்த ராதை, தேதம்பவும் தொடங்கினாள். 'ஆம், அண்ணாவுக்கு அந்த மாதிரி அலகடியம்தான் நம்மீது!' என்ற எண்ணத்தை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. ஆனால் அருமை அண்ணாமேல் அப்பா 'பாய்வதை'யும் அவளால் பொறுக்கக்கூடவில்லை. அவள் உள்ளத்தில் அண்ணனைப் பற்றி எழுந்திருந்த அபிமானம் பருத்த மரம் போல வளர்ந்து ஓங்கியிருக்கையிலே, அந்தச் சந்தேகப் புல்லுருவி எம்மாத்திரம்!" 'அப்பா அனாவசியமாகத் தூற்றுகிறார் அண்ணாவை', என்று கூட நினைத்தாள். ஆனால் உண்டான ஏமாற்றம்? அவளுடைய நிலைமை விசித்திரமாகவும் பரிதாபமாகவும் இருந்தது. தாவணித்தலைப்பிலே முகம் புதைத்துத் தேம்ப மட்டும் அறிந்தாள்?

ஊர் மீண்ட பிறகு அவள் போக்கு மாறியது. அண்ணாவைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசுவதைக் குறைத்துக் கொண்டாள். ஒரே ஒரு நாள் மட்டும் அம்மாவிடம் பிரஸ்தாபித்தாள்.

"அம்மா! இப்போதெல்லாம் 'குழந்தைகள் பகுதி'ன்னு பெரிய பெரிய பத்திரிகைகளிலே வரது பாரு! அதுலே குழந்தை மெம்பர்கள்ளாம். ஒருத்தர்க்கொருத்தர் பார்த்துக்க முடியாட்டாலும், கடுதாசி மூலம் பழகுவாளாம் அம்மா! அதுபோல நானும் அண்ணாவோட பழகக் கூடாது?" என்று கேட்டாள் அன்னையை.

பெண்ணின் யோசனையைச் சபேசனுக்குக் கூறினாள் விசாலம்.

"வேண்டாம்மா, ராதே! அவன் பதில் போட எங்கே சிரத்தை வைக்கப்போறான்! எனக்குத் தோணல்லை! இருக்கட்டும்; எப்பவாவது அவனைப் பார்க்காமலா இருக்கப்போகிறாய்? கொஞ்சம் அவனோட பழகின்புறம் கடுதாசி எழுதலாம்மா!" என்று சொல்லிவிட்டார் அவர்.

பெண்ணுக்கு ஏமாற்றமும், தமக்குச் சிறுமையும் அளித்துவிட்டு நண்பனுடன் குலாவச் சென்றவன் அல்லவா அந்தக் கோபு? அந்த வெறுப்புணர்ச்சி அவரை விட்டேகவில்லை.

'உன் அம்மா சொன்னாள் என்று நீயும் அண்ணா அண்ணா என்று பித்துப் பிடித்தலைகிறாயே! அந்தக் குடும்பத்துக்கும் நம் குடும்பத்துக்கும் என்ன சொந்தம்?..... அவன் உனக்கு அண்ணா இல்லை!' என்கூட அந்தச் சமயத்தில் சொல்லிவிடத் தோன்றியது அவருக்கு. ஆனால் அப்படிச் சொல்லிவிடவில்லை அவர். அப்படிச் சொல்லிவிடத் தூண்டிய உணர்ச்சிகள் மட்டும் அவர் முகத்தில் ஊசலாடவே, ராதை பயந்து வாய் மூடிவிட்டாள்.

சபேசனும் அறிவாளி. சகோதர பாவத்தை அறுத்தெறியச் சொல்வாரா? தம் பெண், கோபுவைச் சொந்த அண்ணனாகப் போற்றிச் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அதை உதறி எறியச் செய்வாரா? பைத்தியக்காரத்தனம் அல்லவா, யோசனையின்றிப் படபடத்துப் பெண்ணுக்கு அதிர்ச்சி அளிப்பது?

பெண்ணின் உணர்ச்சிகளை அவர் தடுக்க இஷ்டப்படவில்லை. ஆனால் அவள் அந்த உணர்ச்சிகளுடன், கடிதம் எழுதும் செயலில் இறங்குவதை அவர் ஒப்பவில்லை. தடுத்துவிட்டார். தந்தை என்ற ஹோதாவில் அதுகூடச் செய்யமாட்டாரா?.....

தோல்வி கண்டால் மனது பக்குவப்படுவது இயற்கைதானே! அப்பாவிடம் அண்ணாவைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கக் கூசி, பின்னர் தயங்கித் தயங்கி அம்மாவிடம் எடுத்த பிரஸ்தாபமும் அப்பா மூலம் 'படக்' கென்று வீழ்த்தப்பட்டதைக் கண்டதும், ராதையின் உள்ளம் உறுதிப்பட்டது. அந்த உறுதி, மனப் பக்குவத்தின் பலன்தான். இளம் பாகுக்கு அப்புறம் தானே கெட்டிப்பாகு? இளகி, உருகிக் கொதித்துப் பக்குவப்பட்ட பின்தான் மன உறுதி ஏற்படும்.

அவளும் சிறுமியாகவே இருந்துவிட்டாளா? இல்லையே! பாவாடை தாவணி அணிவதைவிட்டு, அழகிய சிற்றாடைகளைக் கட்டத் தொடங்கிவிட்டாள். அந்தப் பருவத்திற்கேற்பத் தோன்றும் ஒருவித சங்கோசமும் அடக்கமும் சேர்ந்து அவளிடம் உரையாடின. இயற்கை நியதியையொட்டி உலகத்திலே

புதுமையே கண்டு வந்த அவள், அண்ணனைப் பற்றிக் கவலையோ, வருத்தமோ உணரவில்லை. அந்த மனமலர்ச்சியிலே அவளுடைய அண்ணன் ஒரு இன்பக் கனவிலே தோன்றுபவன் போலே அவ்வப்போது தோன்றி வந்தான். அவனுடைய நினைப்பு ஒரு தெம்பை அவள் இதயத்திலே நிலைநிறுத்தி வந்தது. கணவன் கண்முன்னே இல்லாவிட்டாலும் எங்கோ சுகமாக இருக்கிறான் என்ற ஒரு எண்ணத்துடனே வாழ்க்கையில் அமைதி காணும் பெண்ணைப் போலத்தான், ராதையும் ஒரு விவேக உணர்ச்சிக்குள்ளாகியிருந்தாள். அண்ணனைப்பற்றி ஆயிரம் ஆவல் வார்த்தைகளைக் கொட்டிப் பேசி வந்த அந்த ராதை மறைந்துகொண்டாள். உள்ளக் கிடக்கையிலே அண்ணனை வைத்து மௌனமாகிப் போற்றும் இந்த ராதைதான் தென்பட்டாள்.

சபேசனும், விசாலமும், ராதை அண்ணனை மறந்துவிட்டாளோ என்று கூட எண்ணமிட்டார்கள். பாலுவும் லல்லுவும் என்றுமே இவளுடைய 'அண்ணனபிமானத்'தைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டவர்களல்ல! குழந்தைகள் தானே!

மூன்று வருடங்கள் நீடித்த இந்த நிலைமையைக் கடவுள் விரும்பவில்லைபோலும்! திருமண ஓலை ஒன்று வந்தது சபேசனுக்கு. மஞ்சள் வெயிலைப்போல அந்த மஞ்சட் கடிதமும் எல்லோர் முகத்திலும் சோபை வீசச் செய்தது.

சபேசனுடைய அக்காள் பிள்ளையொருவன் திருமண பந்தத்திற்குக் கட்டுப்பட இஷ்டமில்லாமல் முப்பத்திரண்டு வயது வரை பிரம்மசாரியாகக் காலந்தள்ளிவிட்டான். ஆனால் அந்தப் பிடிவாதம் நீடிக்க வகையில்லாமல், அவன், பெற்றோர் வற்புறுத்தலுக்கும் உற்றார் உறவினர் போதனைக்கும் இணங்கிவிட்டான். சபேசனின் ஷட்டகர் பக்கத்தில் உறவுக்காரருடைய பெண்ணொருத்தியை, இந்தப் "பிள்ளை"க்குக் கொடுப்பதாகப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடப்பதை ஒருவாறு சபேசன் அறிந்துதானிருந்தார். அந்தப் பேச்சு வார்த்தைகள் இனிதாக நடந்து, சர்க்கரை கற்கண்டு பரிமாறிக் கொள்வதில் வந்து முடிந்ததற்கு அத்தாட்சியாக, இதோ திருமண ஓலை.

அத்தானின் கல்யாண ஏற்பாடுகூட ராதைக்கு அவ்வளவு உத்ஸாகம் தரவில்லை..... அந்தக் கல்யாணத்தையொட்டி அவளுடைய பெற்றோர் போட்ட பயண திட்டத்தின் 'நேர்த்தி' தான் அவளைத் துள்ளிக் குதிக்கச் செய்தது.

"கோயமுத்தூரில் கல்யாணம்! கோயமுத்தூருக்கு ஈரோடு வழியாகப் போகணும்!"

இந்த நினைப்புத்தான் சுழன்றது அவள் மனதில்! பயண திட்டத்தைப் பற்றி மும்முரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த பெற்றோர் இவள் முகத்தில் ஜொலிப்பைக் கவனிக்கவில்லை.

"அம்மா, ஈரோடு வழியாகவா போவோம்! ஈரோடுலே இறங்குவோமா?" என்று உரத்துக் கேட்ட வண்ணம் அம்மாவின் தோளை ஒரு உலுக்கு உலுக்கினாள் ராதை. அப்போதுதான் அம்மாவுக்குப் பெண் கண்ணில்பட்டாள்.

"அடியம்மா, இதென்னடி வலிக்கிறாப்போல குலுக்கறையே!" என்று கேட்டுக்கொண்டே திரும்பிய விசாலம், பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்ததும் கண்டு கொண்டாள்.

"ஓகோகோ! அண்ணாவைப் பார்க்கலாம்னு தானே இந்தத் துள்ளுதுள்ளறே! பார்த்தேனோன்னோ! என்ன இருந்தாலும் அவளுக்குக் கோபு அண்ணாமேலே அந்த ஆசையும் மதிப்பும் ஜாஸ்திதான். ஏன்னா!. அவனோட அப்பா அம்மாவும் கல்யாணத்துக்கு வருவார்கள், இல்லையா? என் தங்கைக்குப் புக்காத்துச் சொந்தம் தானே பெண் வீட்டுக்காரர்?" என்றாள் விசாலம்.

"கல்யாணத்திற்கு ஈரோடுக்காரா வருகிறது நிச்சயமில்லை! ஏதோ தகராறுன்னு கேள்வி, அவர்களுக்குள்! உறவுக்காரர்கள் தான் சுமுகமாயிருக்கிறது அபுருபமாச்சே!" என்றார் சபேசன்.

இங்கே தொலைவிலே நாம் இருக்கோம்! அப்படியும் ஒரு சின்ன விஷயத்திலே என் தங்கை மச்சினர் மேலே உங்களுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டதே! கோபு இல்லாவிட்டாலும் நாம் ஈரோடு வரணும்னு கேட்டுண்டார், ஆனாலும் போனோமா? கோபு மேலேயும், அவர் மேலேயும் உங்கள் கோபம் இன்னும் போகல்லையே!" என்றாள் விசாலம்.

"ஓகோ! எனக்குக் கோபம்னு நீ கண்டாயோ! நான் இந்த விசையாவது ஈரோடு போகணும்னுதான் நினைச்சிண்டிருக்கேன்! கல்யாணத்திற்கு அவர்கள் வந்தாலும், வராவிட்டாலும் நான் ஈரோடு போய் நாலு நாள் இருந்துவிட்டு, நம்ப ராதைக்குக் கோபு அண்ணாவை அறிமுகப்படுத்திவிட்டுத்தான் வருவேன்!" என்று குஷியாகச் சொன்ன வண்ணம் ராதை பக்கம் சிரித்துக்கொண்டே பார்த்தார் சபேசன்.

அவளுடைய கண்களிலே புலனான உவகைப் பெருக்கைக் கண்டார். "ஏன் ராதே! உனக்கு அண்ணாவை விட்டுட்டு இந்தப் பக்கம் வரணுமே என்று தோன்றுமோ என்னமோ!. உம், அதற்கு வழி - உனக்கும் நம்ம பக்கத்திலே கல்யாணத்தைப் பண்ணி வச்சு, அங்கே குடித்தனம் அமர்த்திட வேண்டியதுதான்! அண்ணாவை அடிக்கடி பார்க்கலாம், என்ன?."

கல்யாணப் பேச்சு வந்ததும் ஓடிவிட்டாள் ராதை!

"ஓகோ! பெண்ணுக்கு வரன் திடீர்னு குதிக்கும்னு உங்கள் எண்ணம் போலிருக்கு! அவ்வளவு சுலபமாய்ச் சொல்லிவிட்டேன்! நம்ம பக்கத்திலே இருக்கிறவர்களே பெண்களை வச்சுண்டு அலை அலைன்னு அலையறபோது. நமக்கு எப்படி நேரப்போறதோ, என்னமோ? உங்களுக்கு அவள் கல்யாண விஷயத்திலே சிரத்தை தோன்றத்தான் இல்லை!" என்று தன் கவலையைச் சொல்லிக்கொண்டாள் விசாலம்.

"ஏன் கிடைக்காமலென்ன? பேஷாக் கிடைக்கும்!" என்றார் சபேசன், மனைவியின் 'குற்றச் சாட்டுக்கு ரோசப்பட்டுக் கொண்டு.

"உங்கள் அக்காள் பிள்ளை மாதிரி பிடிவாதம் பிடிக்கிற பிள்ளைகள் இருக்கும்போது,. முப்பத்திரண்டு வயசுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளறபோது, ரொம்ப சீக்கிரம் பெண் குழந்தைகளுக்குக் கல்யாணம் ஆகுமே! அவாளும் இருபத்தைஞ்சு வயசு வரை நிற்கவேண்டியதுதான்!" என்று பதில் வந்தது விசாலத்தினிடமிருந்து.

"ஏன். ஏன் தங்கை பிள்ளை கணேசன் இல்லையா? நம்ம ராதைக்கு - அசல் பிள்ளையார் மாதிரியிருப்பான்; ஆனால் கல்யாணம் பண்ணிப்பான். பிள்ளையார் மாதிரி அந்த விஷயத்தில் இருக்கமாட்டான்,," என்று பேச்சை மாற்றும் நோக்கத்துடன் ஹால்சுயத்திற்கு அடிகோலினார் சபேசன்.

"ஆமாம்.....உங்கள் தங்கை பிள்ளையை நீங்கள்தான் மெச்சிக்கணும்!" என்று மோவாயைத் தோள் பட்டையில் அழகாக இடித்துக் காட்டினாள் விசாலம்.

"என்னமோம்மா, ஏன் தங்கை பாவம், நம்ம ராதை மாதிரிதான் குறைப்பட்டுக் கொள்ளாளோ என்னமோ? 'கோபு அண்ணாக்கு என்மேல் ஏது பிரியம்!'னு ராதை நினைச்சிண்டிருக்கிற மாதிரிதான் அவளும் என்னைப்பற்றி நினைப்பாள். அதுக்கென்ன செய்யறது? எனக்கு என் குடும்பமேதான் கவனம். கோபுவும் நம்ம ராதை விஷயத்திலே பின்னே எப்படியிருக்க முடியும்?. ஏன் ராதே, இங்கே வா. நீ நம்ப பக்கத்திலே இருக்கிற சமயம் கோபு வடக்கே வேலைக்கு ஓடிப்போய் விடுவானோ என்னமோ? எங்கே, இங்கே வாயேன் உனக்கு இப்போ கல்யாணம் வேண்டாமே" என்று மகளைக் கூப்பிட்டார் சபேசன். மனைவி ஏதாவது பேச்சுத் தொடருவாளோ என்று பெண்ணின் பக்கம் பேச்சுக்கு விழைந்தார் அவர்! ஒரு பிக்குப் பிடுங்கல் இல்லாமல் விசாலம் வடக்கே குடித்தனம் செய்வதைப் பற்றி அவருடைய தங்கைக்குப் பொறாமை உண்டு. அந்தப் பொறாமையின் விளைவாக விசாலம் சில 'பேச்சு'க் கேட்டிருக்கிறாள். பழைய நினைப்பு வந்தால் எரிமலைபோல மாறுவாள் விசாலம் எப்போதாவது! அந்த 'எப்போதாவது' இப்போது வந்துவிடக்கூடாதே என்று அவர் அச்சம்!

ராதை அப்பாவைக் 'காப்பாற்ற' வராவிட்டாலும், சபேசனுக்குத் தொந்தரவு ஏற்படவில்லை.

"என்னவோ தங்கைமார்களுக்கெல்லாமே அண்ணாமார்கள் விஷயத்திலே குறையிருக்கத்தான் இருக்கும்! இது சகஜந்தான்! நானும் ஒரு தங்கைதானே!" என்று ஒரு போடு மெல்லப் போட்டுவிட்டு, சிரித்துக்கொண்டே எழுந்து போய்விட்டாள். "அட, இதேது!" என்பது போல ஒரு பார்வை பார்த்தார் சபேசன் மனைவியைக் கவனித்துக்கொண்டே.

எப்போதும்போல முதலில் சென்னப்பட்டணம்தான் அவர்களுக்கு நல்வரவு கூறியது. சென்னையில் ஷட்டகர் வீட்டில் இரண்டே நாள் தங்கிவிட்டு, திருச்சி போனார் சபேசன். அவ்வளவு சீக்கிரமாகப் பிரிவதைச் சபேசன் குடும்பமும் விரும்பவில்லை. அவர் ஷட்டகர் குடும்பமும் விரும்பவில்லை. ஆனால் கோவையில் கல்யாண சமயத்தில் சந்திக்கலாம் மீண்டும் என்ற நம்பிக்கையில் பயணம் உறுதிப்பட்டது. சொந்த ஊர் திரும்பும்போதும் சென்னை வழியேதானே வரவேண்டும்?

திருச்சியிலிருக்கும் தங்கை சீதாவைக் குடும்பத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு, பெற்றோரும், தமயனும் இருக்கும் கருர் போய்ச் சேர்ந்தார் சபேசன். கல்யாணப் பிள்ளையின் தாயாரான சபேசனின் அக்காள், குடும்பத்துடன் மாயவரத்திலிருந்து அங்கு வந்திருந்தாள். கல்யாண வீடாய் லட்சணமாய் அந்த இல்லம் அமர்க்களப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. பிள்ளை வீட்டார் ஆதலால், காரியப் பொறுப்பும் கவலையும் அதிகமில்லை. வேடிக்கைப் பேச்சுக்கும், கும்மாளத்துக்கும், கொண்டாட்டத்துக்கும் குறைவென்ன! குஷியாக இருந்தார்கள் எல்லோரும்.

ராதை ஒரு அலாதி இன்பத்தில் திளைத்துக்கொண்டிருந்தாள். எல்லா உறவினர்களும் ஒரேயிடத்தில் குழுவியிருக்க, ஏகச் சந்தடியாகி இருந்த இல்லம், ஒரு 'குட்டி உலகம்' போலத் தோன்றியது அவளுக்கு. அந்தக் குட்டி உலகத்தில் அவளுக்கு ஒரு அருமையான ஸ்தானமும் இருந்தது. அவளுடைய பெருமிதத்திற்குக் கேட்பானேன்!

வடக்கேயிருந்து வந்திருந்த ராதை, எல்லோருடைய கவனத்தையும் சற்றுக் கவர்ந்தாள். பெரியவர்கள் முதல் சிறுவர் சிறுமியரும், அவளுடைய சிற்றாடை தினுசுகளையும், காதணிகளையும், வளைகளையும் பார்த்து வியப்பும், மகிழ்வும் காட்டினார்கள். நடையுடை பாவனைகளில் தனக்கும் மற்றச் சிறுமியர்களுக்குமிடையே வித்தியாசம் இருப்பதாக ராதை உணராவிட்டாலும், வித்தியாசம் இருப்பதாக அத்தையும் பெரியப்பாவும் சொன்னபோது, அதை ஒரு பெருமையுடன் ராதை ரசித்தாள். சில சமயம் வெகுளித்தனமாகவும் குழந்தைத்தனமாகவும் ராதை பேசும் பொழுதும், நடந்துகொள்ளும்பொழுதும் அவர்கள் "வடக்கே இருந்த பெண்! சூன்யம் தெரியாது!....." என்று சொல்லி, அவளுக்குப் புகழ் மாலை இட்டபொழுது அவள் அதை வெகு அடக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டாள்.

ஒருநாள் பகல், அவளுடைய அத்தங்காள் ராதையின் பட்டியிலிருக்கும் சாமான்களைப் பார்த்துவிட்டு, "என் சிநேகிதி பட்டு, பட்டணத்திலிருந்து வந்திருந்தாள்! அவள் இதையெல்லாம் தூக்கியடிக்கிறதாக எத்தனையோ வச்சிருக்காளே!" என்று சொன்னபோது, கொஞ்சம் சிறுமையாகப்பட்டது ராதைக்கு. ஆனால் அவளுடைய தம்பி பாலு, இளையது காளை என்ற பேச்சுக்குப் பொருத்தமாக ஒரு வீராப்புடன் அக்காளின் உதவிக்கு வந்து நின்றான். "ஏய் உங்கள் பட்டு கிடக்கட்டும்! இங்கே உங்களளே யாராவது வச்சிருக்கேளா சொல்லுங்கோ! அதான் பாய்ண்ட்!" என்று ஒரு கர்ஜனை செய்தான்.

"டேய் சும்மா இருடா பாலு!. எங்கிட்ட இருக்கிறதெல்லாம் எனக்கொண்ணும் பெருமையாகவே தோணலையே! மற்றவாளளாம் தானே அன்னியிலேருந்து என்னண்டை இருக்கிற வளையைப் பத்தியும் புடவையைப் பத்தியும் புகழ்ந்ததுண்டு இருக்கா!. பாட்டி கூட எல்லாம் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டாள்!" என்று வெகு சாவதானமாகச் சொல்லிக்கொண்டாள் ராதை!, அதனால் 'சாது, நல்ல சுபாவம்!' என்று பெயர் வாங்கிவிட்டாள்.

இந்தச் சந்தோஷப் பெருக்குக்கு ஒரு தடை ஏற்படத்தான் ஏற்பட்டது என்று சொல்ல வேண்டும்.

சபேசனின் பயண திட்டத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றினாள் அவருடைய அக்காள்.

கல்யாணத்திற்கு ஈரோடு வழியாகப் போவதால் கல்யாணத்திற்கு நாலுநாள் முன்னதாக, தாம் மட்டும் குடும்பத்துடன் புறப்பட்டு ஈரோட்டிலே தங்கிக்கொண்டு, கல்யாணத்திற்கு முதல்நாள் கோவை போய்ச் சேரலாம் என்று எண்ணியிருந்தார் சபேசன். ஆனால் அந்த ஏற்பாடு அவருடைய அக்காளின் முதிர்ந்த அனுபவத்திற்கும் அறிவுக்கும் உகந்திருக்கவில்லை.

"எல்லோருமா இங்கிருந்து கல்யாணக்காராளாய் லட்சணமாய்ப் போகிறதை விட்டுட்டு இந்த ஏற்பாடு என்ன வேண்டியிருக்கு! அழகுதான் போ! ஷட்டகரோட தமையனார் வீட்டுலே நாலுநாள் தங்கறது அவ்வளவு முக்கியமாக உனக்குத் தோன்றினால்..... கல்யாணத்திலிருந்து திரும்பி வர வழியிலே நீ இறங்கிக்கொண்டால் போச்சு!....." என்று சொல்லிவிட்டாள் அந்த அம்மாள், சபேசனுக்கு அதுதான் ஒழுங்கான ஏற்பாடு என்றும் தோன்றியது. கோலாஹலமாக எல்லோரும் சேர்ந்து கல்யாணத்திற்கு முதல்நாள் புறப்படுவதைத்தான் விரும்பியது அவர் மனசு.

ராதையைக் கூப்பிட்டார். "ராதே! வருகிற வழியிலே ஈரோடுலே தங்கலாம்மா! அண்ணாவைப் பார்க்கலாம்!. உன் அதிர்ஷ்டம், கல்யாணத்திற்கு ஈரோடுக்காரர்கள் வரமாட்டார்கள் போலிருக்கு! இல்லாவிட்டால் அங்கேயே உன் ஆசை பலிக்கும்!. அதனாலென்ன? ..ஒரு நாலுநாள் தானே எப்படியும் தாமசப்படும்!. கல்யாணக் குஷியிலே நாலுநாளும் நாலுநிமிஷமாய்ப் பறந்துடும் பார்!" என்று ராதையைக் குஷிப்படுத்திவிட்டார் சபேசன்.

ராதை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டாள். ஒப்புக்கொள்ளாமல் வேறென்ன செய்யாள்? அப்பா தட்ட முடியவில்லை அத்தையின் யோசனையை. இவளுடைய அபிப்பிராயமா அம்பலம் ஏறும்? ஏறாது! ஏறணும், பழைய திட்டம் நிறைவேறணும் என்பதும் அவளுக்கு அவசியமாகத் தோன்றவில்லை.

'போனால் போகிறது! நாலுநாள் தானே தாமசம்! போகிறபோது இறங்கிப் போவதானால் கணக்காக இரண்டு மூன்றுநாள் தான் இருக்க முடியும்! கல்யாண நாள் நெருக்கும். அண்ணாவோடு பழக ஆரம்பிச்சு, கூச்சம் விட்டுப் பழகி ஆரம்பிக்கும் சமயம் புறப்பட்டுவிட்டால்? அப்புறம் அண்ணாவோடு

எப்போது தாராளமாகப் பழகுவது? வருகிறபோது இறங்கினால் இரண்டுநாள் அல்ல, நாலுநாள், ஏன் பத்து நாள் கூட தங்கலாம்! அண்ணாவும் தடுத்தால், நாமும் சொன்னால் அப்பா கட்டாயம் ஒப்புவார்.' இப்படி ஒரு யோசனையும் கற்பனையும் எழவே 'ஓட்டைச்சாண்' பெண்ணான தன் அபிப்பிராயபேதம் பலனளிக்காது என்ற விவேகத்துடன் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டுவிட்டாள் ராதை.

கோவைக்குப் புறப்பட்டது திருமண கோஷ்டி. ஈரோட்டிலே 'வண்டி மாறும்' கட்டம் வந்தபோது அண்ணனைப் பற்றிய சிந்தனை சிறிது படர்ந்தது ராதையின் உள்ளத்திலே.

'அண்ணா இருக்கும் ஊரைச் தாண்டிக் கொண்டு போகிறோம், அவனைப் பார்க்காமல் போகிறோம்!' என்ற ஒரு எண்ணம் தலை தூக்கியது, கைகாட்டி மரம்போல.

கோவைக்கு ஏற்றிச் செல்லும் வண்டியை அண்டியது கல்யாண கோஷ்டி. சபேசனும் அவருடைய தங்கை புருஷனும் எந்தப் பெட்டியில் ஏறுவது என்ற யோசனையுடன் பெட்டிகளுக்குள் எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே முன் சென்றனர். சபேசனுடைய அண்ணா, வயது சென்ற தந்தையின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தார். பெண்களும் குழந்தைகளும் அவரவர் போக்கிலே பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தனர்.

"இதோ, இந்தப் பெட்டிக்குள்ளே ஏறக் கூடாது?" என்று சொல்லிக்கொண்டே, லேசாகத் திறந்திருந்த ஒரு பெட்டியின் கதவுகளைத் தள்ளித் திறந்து, பெட்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள் ராதை. அடுத்த கணம் ஏதோ அதிசய சோதியைக் கண்டு கண் கூசியது போல, தலையை வெளியே இழுத்துக்கொண்டாள்.

படபடப்புமிக்கவளாய், "ஐயையோ!." என்றாள். பெட்டிக்குள்ளிருந்து ஒரு மெல்லிய சிரிப்பொலியும், "ஏண்டி கண்டபடி கத்தறே, நன்னாருக்கு!" என்ற அம்மாவின் அதட்டலும் ஒருமிக்கப் பாய்ந்து வந்து ராதையின் செவியில் விழுந்தன.

கல்யாணக்கூட்டம் போகிறபோது அந்த 'ஐயையோ' வார்த்தையைத் தான் சொல்லிவிட்டதைப் பற்றித்தான் அம்மா கோபிக்கிறாள் என்று ராதை அறிந்தாள். "இல்லைம்மா, அந்தப் பெட்டியிலே காபூலிக்காரக் குடும்பம் இருந்தது, பயந்துட்டேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே வேகமாக முன் நடந்தாள் ராதை. அம்மாவாவது வேறே யாராவது குட்டிகளாவது அந்தப் பெட்டிக்குள்ளே எட்டிப்பார்த்துத் தன் பேச்சு உண்மைப் பேச்சு அல்ல என்பதைக் கண்டு கொண்டால்? 'ஐயோ, அவமானம்' என்று பயம் அவளுக்கு.

ஆம், காபூலிக் குடும்பமா பெட்டிக்குள் இருந்தது? இல்லையே?

பெட்டிக்குள் ராதை எட்டிப் பார்த்ததும் அங்கே பெஞ்சியின் உள் கோடியில் நேரே காட்சியளித்தவர்கள் சில வாலிபர்கள்; நாலுபேர் இருப்பார்கள். ராதை கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு எட்டிப் பார்த்ததும், அவர்கள் எல்லோரும் 'சட்'டென்று ஒருமிக்கத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் ராதையை. அந்த நால்வரும் ஒருவன் - அவன் அழகாகவும் இருந்தான் - ராதையை ஒரு வினாடி ஊன்றிக் கவனித்துவிட்டான், பயல்! அந்த வாலிபனின் பளபளக்கும் கண்களைக் கண்டு ராதை படபடப்பு அடையாமல் இருக்க இயலுமா?

ஆனால் 'பொல்லாத' காதல் உணர்ச்சி தன் ஆர்ப்பாட்டத்தை 'அப்பாவி' ராதையின்மீது எவ்வளவு சீக்கிரமாக ஆட்டிச் செலுத்தத் தூண்டிவிட்டதே! அதுதானே விந்தை! ஜாலக்காக வேறு ஒரு காரணம் கற்பித்து எப்படியோ படபடப்பின் உண்மைக் காரணத்தை மறைத்துவிட்டாளே போக்கிரி!

ரயில் வண்டியின் வேகத்திலே அடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்த இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்த பின், கைகாட்டி போலே தலை தூக்கி நின்ற 'அண்ணா எண்ணம்' தலை சாய்த்துத்தான் விட்டது. மனதைக் கவர்ந்த அந்தப் பெயரின் நினைப்பு சுதி போல இழைய 'யாரோ இவர்!' என்று பண்ணிசைத்துக் கொண்டிருந்தது ராதையின் நெஞ்சம், பயணம் நெடுக. இந்தப் புதுமையான அனுபவமும், கல்யாணக் கோஷ்டியின் உறவிலே ஏற்பட்ட உத்ஸாகமும், அண்ணாவைப் பார்க்க அதிகநாள் செல்லாது என்ற நம்பிக்கையும், இளமையின் பூரிப்பும், உள்ளத்திலே நிறை கொள்ளாமல் நிரம்பியிருக்க, பதினைந்து வயதுப் பெண்ணான ராதை உவகையில் உருவாகிக் காட்சியளித்ததில் வியப்பென்ன? அகத்தின் பொலிவு முகத்தில் வீசி, சோதி முகத்துடன் உலாவினாள் ராதை.

முன்னாளில் 'மாயை சபை' என்று இருந்ததாகச் சொல்வார்கள். அந்த இடத்திற்குச் சென்றால் விசித்திர விசித்திரமாகக் காட்சிகள் காணப்படும் என்று சொல்வார்கள். பார்ப்பவரின் கண்களுக்கு எல்லாம் அதிசயமாக இருக்கும் என்பார்கள். கண்களே ஒரு விசித்திரத் தன்மையடையும் என்று கூடச் சொல்பவர்கள் உண்டு.

"அந்த மாயை சபையை யாரும் இப்போது பார்க்க முடியாது. அந்த மாதிரி அனுபவம் கிட்டாது," என்றுதான் நினைப்போம்.

ஆனால் ஏன் கிட்டாது? மாயை சபை என்றால் மாயை சபைதானா வேண்டும் - அத்தகைய அனுபவம் ஏற்படுவதற்கு? ஒன்றுமில்லை. அந்தக் கல்யாணக் கோலாஹுலமும் வைபவமும் ராதைக்கு அத்தகைய அனுபவம் அளிப்பதாக இருந்ததே! மாயை சபைக்கு இருக்கக்கூடிய சக்தி அந்தத் திருமண வைபவத்திற்கு - அவள் விஷயத்தில் - இருந்தது!

அதற்குமுன் எப்போதும் ராதை அதுபோன்ற 'விழா'வில் கலந்து கொண்டது கிடையாது. ஓரிரண்டு தமிழ்நாட்டுத் திருமணங்களைத்தான் பார்த்திருக்கிறாள். அப்போதெல்லாம் அவளும் சிறு பெண். அவளுடைய பெற்றோர்க்கே அந்த வைபவங்களில் விசேஷப் பங்கு இருந்தது கிடையாது! ஆனால் இப்போதோ, இது 'வீட்டுக் கல்யாணம்'. இவளும் மங்கை; எல்லாம் ரசிக்கத் தெரிந்தவள்; உலக விஷயங்களில் ஆர்வம் மிகுந்திருக்கிறாள்.

ஜானவாஸத்தின்போது ஏற்பட்ட கலகலப்பையும் விமரிசையையும் அப்படியே அள்ளிப் பருகிவிட ஆவல் கொண்டவள்போல, ராதை கண்களை நாற்புறம் ஓட்டிய வண்ணம், கோயில் மண்டபத்தையும் அதிலே குழியிருக்கும் கல்யாணக் கூட்டத்தையும் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தாள் . . .

"ஆ! அது யார்?"

"அவர்தான்!..ரயிலிலே காட்சியளித்தவர்தான்! அவரே தான்!"

ஈரோடு நிலையத்திலே 'அந்தப் பெட்டி'க்குள், நண்பர்களுடன் காட்சியளித்த அதே பையன், அதே நண்பர்களுடன் கோயிலின் முன் வாசற்படியருகு மீண்டும் காட்சியளித்தான்! ராதை திடுக்கிட்டாள், ஒரு கணம். தெய்வத்தைக் கண்ட பக்தையைப் போலத்தான் பரவசப்பட்டாள். ஆனால் 'சட்டென்று தன்னுணர்வு பெற்றாள். அந்தப் பையனும் அதே சமயம் தன்னைக் கூர்ந்து நோக்கியதைக் கண்ணுற்றதும், தலை குனிந்துகொண்டாள்.

கல்யாணப் பிள்ளையாகிய 'அத்தானை' ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற மோட்டாருக்குப் பின்னே அமைதியாக நடந்து சென்ற கூட்டத்துடன், ராதையின் கால்களும் ஊர்ந்தன. ஆனால் மனது மட்டும் நாதசுரக்காரரின் கமகப் பொழிவுகளுடனும், பிரக்காக்களுடனும், போட்டி போட்டுக்கொண்டு சுழன்றது. கண்களும் போட்டியிட்டன. நாதஸ்வரக்காரரின் வாசிப்பைச் சற்றுநேரம் நிறுத்த முடிந்தது, திருமண வாசல் வந்தபின் - ஆனால் அவளுடைய கண்களின் சுழற்சியை நிறுத்துவதற்கு மட்டும் இயலவில்லை. அந்தப் பையனின் உருவம் தென்படவில்லை அப்புறம்.

மறுநாள் முஹூர்த்தத்தின் போதும், அதற்கு முன்னும், பின்னும், சில மணி நேரங்கள் மட்டும், அத்தகைய அழற்சிக்குள்ளாகவில்லை, ராதையின் நீள் விழிகள். கல்யாணப் பந்தலின் ஒருபுறத்தில் அதே மூன்று நண்பர்களுடன் அந்தப் பையன் வீற்றிருப்பதைக் குறிப்பாகக் கண்ட அந்தக் கண்கள், தேடாமல், வாடாமல் அவன் பால் திரும்பிக்கொண்டிருந்தன! 'டைப் மெஷினை'ப் போல வார்த்தைகள் வீசின.

அந்த இளைஞனும் ஏனோ அமைதியாக அங்கேயே இருந்தான்! அவன் அவ்வப்போது இடம் மாறினாலும் - அவனுடைய நண்பர் குழாமும், எல்லோருடனும் அதிகம் கலவாமல் கல்யாணச் சந்தடியில் அதிகம் பங்கு கொள்ளாமல் நடந்துகொண்ட அவனுடைய தனிப்போக்கும் அவனைச் சீக்கிரமாகக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டன.

இளைஞனின் 'தனிப் போக்கும்' 'தனிமை ஆர்வமும்' ராதைக்கு ஒரு விதத்தில் சௌகரியமாகவும், சந்தோஷகரமாகவும் இருந்தாலும், ஒரு வேதனையும் அளிப்பதாகத்தான் இருந்தது.

'யார் அந்தப் பிள்ளை? பெண் வீட்டுக்காரரா?..நம்ம பக்கத்தவரா? ஏன் கல்யாணச் சந்தடியில் கலகலப்பாக இல்லை அவர்? ஊக்கங்காட்டவில்லை, மற்றவர்களைப்போல? அந்த நண்பர்கள் மூவரும் அவரை இணைபிரியாமல் இருக்கிறார்கள். வேறு யாராவது அவ்வப்போது பேச்சுக் கொடுக்கிறார்கள், அவரும் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார். ஆனால் ஏன் ஒரு மாதிரி விலகினாற்போலவே நடந்துகொள்கிறார் கல்யாணத்திலே! இப்படி ஒரு கேள்வி 'கன்னுஞ்சலை'ப்போல வேலசாக ஆடிக்கொண்டிருந்தது அவளுடைய இதயரங்கத்திலே. அந்த வாலிபன் திருமணத்தை ரசித்த விதம் அவளுக்கு 'ஒரு மாதிரி' யாகத் தோன்றியது. ஆனால் அவன் 'தன்னை' ரசித்த விதத்தை மட்டும் அவள் குறை காணாமல் ஏற்றுக்கொண்டாள்; மனத்துள் பாராட்டினாள்.

அன்று மாலை நடந்த பாட்டுக்கச்சேரியில் பாடகர் ராகமாலிகையாகக் "கண்ணம்மா" பாட்டுப் பாடியபொழுது ராதை அந்தப் பாட்டின் கருத்தினிமையை ரசித்ததற்கும் குறைவில்லை.

"வெண்ணிலவு நீயெனக்கு, மேவு கடல் நானுனக்கு;

பண்ணுசுதி நீயெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு"

என்று பாடகர் பாடியபோது, ராதையின் 'நோட்டம் பார்க்கும் நோக்கு' வாலிபனின் பக்கம் பாய்ந்தபோது, அவனும் அதே போன்ற பார்வையை அவள் மேல் திருப்பிவிட்டான். ஆனால் அந்த வேல் விழியைத் தழுவி ஏற்றது இவள் நெஞ்சம்! ஆனால் அந்த இன்ப நுகர்ச்சிக்குப் பின் - ராதைக்கு வாழ்க்கையிலே ஒளியே இல்லையோ என்று ஏங்கும்படி நேர்ந்தது. அப்புறம் அந்தப் பையனைக் காணவேயில்லை, கல்யாணப் பந்தலிலே!

ஒருநாள் கல்யாணம் என்ற தோரணையில்தான் எல்லாம் நடந்தாலும் முதியவளான சபேசனின் பெற்றோருடைய திருப்தியை எண்ணி, ஒளபாசனம், ஹோமம் முதலிய முக்கிய காரியங்கள் நான்கு நாட்கள் நடத்துவதென்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. பெரும்பாலானோர் உறவினர்கள் மள மள வென்று தத்தம் ஊர்களுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். சில முக்கியமான நபர்களும், சபேசனின் குடும்பமும் பிள்ளை வீட்டாராகத் தங்கினார்கள். பாலிய நண்பர் ஓரிருவரும், உறவினர் ஒருவரும் கோவையில் இருந்ததால், சபேசனுக்கு அந்தச் சலுகை.

திருமணத்தின் கோலாஹுமும் குறைக்கப்பட்டுவிட்டது, கண்களுக்கும் உள்ளத்திற்கும் விருந்தாக இருந்த இளைஞனும் போய்விட்டான், திடீரென்று - ராதைக்கு வெறிச்சென்றுபட்டது சூழ்நிலைமை. இந்த மனச்சோர்வை அதிகமாக்கியது, சபேசனுக்கும் வேறொருவருக்கும் நடந்த சிறு சம்பாஷணை. அந்த வேறொருவர் - ராதையின் 'அத்தான் மன்னி' யின் தந்தைதான். வேறு யாருமல்ல. திருமணப் பெண்ணின் அப்பா. அவருடைய பிள்ளைக்கு ராதையைக் கொடுக்கலாம் என்று பிரஸ்தாபம் எழுந்திருந்தது அவர்களிடையே, பிரஸ்தாபம் முற்றிவிடவில்லை, 'பேச்சு வார்த்தைகள்' ஓங்கவில்லை. ஆனால் ராதை இதை ஒருவாறு கேட்டதும் திடுக்குற்றாள். ஏனெனில் 'இந்தப் பிள்ளை'யை அவள் பார்த்துவிட்டாள், பார்த்துக்கொண்டுமிருந்தாள். கல்யாணப் பெண்ணின் அண்ணா - பொரியிட்ட அண்ணா, யாருடைய பார்வையிலிருந்து தப்ப முடியும்? அவன் கறுப்பாக, குண்டாக வேறேயிருந்தான்; நாலுபேர் வாயில் நுழைந்து புறப்படாமல் தப்புவானா?

அவளுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து மாயமாய் மறைந்துவிட்டான் அந்த அழகன். இந்த 'மன்மதனோ' இவள் கண் முன்னே அடிக்கடி தென்பட்டுக்கொண்டு சிரிக்க வைத்துக்கொண்டு அதை அடக்கிக்கொள்ளும்படியாகவும் பாடுபடுத்திவிட்டு, இப்போது 'வரனா'கவும் வேதனை மூட்டுகிறான்!. ராதை இப்படித்தான் எண்ணினாள்.

அப்பாவின் மேலே கோபம் வந்தது ராதைக்கு. "இந்த அப்பாவுக்கு ஏன் தான் இப்படி சபலமோ? 'சட் சட்னு' மனசு மாறிவிடுகிறது! எனக்கு எப்போது அண்ணாவைக் காட்டப்போகிறதாக உத்தேசம் வைத்துக்கொண்டிருக்காளோ, தெரியவில்லை! அதை சொன்னதும் 'புரோகிராமை' மாற்றிவிட்டார்! இப்போது ஈரோடு சமாசாரமே மறந்துவிட்டு, இந்தக் கல்யாணப் பேச்சுப் பேசுகிறார்! எனக்கு இந்த 'இவருக்கு'க் கொடுக்கிறதாகப் பேச்சா? பேஷ், நல்ல கூத்து!" என்று பொருமினாள் உள்ளம்.

ஆனால் இந்தக் கல்யாணப் பேச்சு பலப்படாது என்ற தைரியம் அவளுக்கு இருந்தது. இந்த வருஷம் தனக்குக் கல்யாணம் செய்யும் நோக்கம் அப்பாவுக்குக் கிடையாது என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். "ஏதோ, பார்க்கலாமே வரன்!" என்று அம்மாவின் திருப்தியையும் முன்னிட்டுத்தான் அப்படிச் செய்கிறார் அப்பா என்று ஊகித்தாள்.

ஆனால் 'அனாவசியமாக இந்த வரனைப் பற்றிப் பேசுவானேன்? ஈரோடு பயணத்தைப்பற்றித் துரிதப்படாமல் இருப்பானேன்?' என்று அப்பாமேல் குறைதான் அவளுக்கு.

'அந்த அழகன்' தான் தனக்குப் பார்க்க வேண்டிய வரன் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு; அண்ணாவைப் பார்க்க 'ஈரோடு' போகணும் என்ற துடிப்பு ராதைக்கு - அப்பாவின் போக்கு சினத்தை எழுப்பாமல் என் செய்யும்? இந்த மாதிரி வேதனையில் தான், பட்டணத்துச் சித்தியின் குடும்பம் கல்யாணத்திற்கு வரவில்லை என்ற நினைப்பே அவள் உள்ளத்தில் வந்தது! அதற்கு முன் அவள் உலவ வந்தது வேறொரு புதுமையுலகில் அன்றோ!

அப்பா ஈரோடு பயணத்தைப் பற்றித் துரிதப்படவில்லை என்று ராதை நினைத்தாலே தவிர, உண்மையில் சபேசன் அப்படியிருக்கவில்லை. கல்யாண விடுதியிலிருந்து கோபுவின் தந்தை சுப்பையருக்கு ஒரு கடிதம் விடுத்திருந்தார். ஸ்டேஷனுக்கு அவர் 'இன்ன இரவு' வந்தால் தமக்குச் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார்.

எல்லோருடனும் கோவையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். அவர் தம் குடும்பத்துடன் ஈரோடிலே இறங்கிக் கொள்ளவும், மற்ற பேர் நேராகக் கரூர் போகவும் ஏற்பாடு.

ஈரோடு நிலையத்திலே வண்டி நிற்பதற்கு முன் ஊர்ந்து வருகையிலே, ராதை ஜன்னல் வழியாக எட்டி வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சபேசனும் பக்கத்து ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்த வண்ணம், சுப்பையரைப் பிளாட் பார்த்துக் கும்பலிடையே கண்டுபிடிக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்.

வண்டி நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. "அதோ - அந்தக் கம்பத்துக் கிட்ட . . ." என்று திடுக்கிட்டாற் போலச் சொன்னாள் ராதை.

"ஆமாம், அதோ கம்பத்துக்கிட்டத்தான் இருக்கார்!" என்று ஆமோதித்துக் கூவினார் சபேசன்.

"என்ன, நீயா முதல்லே கண்டுபிடிச்சே! நீ பார்த்தது கிடையாது போலிருக்கே அவரை?" என்று வியப்புடன் வினவினாள் விசாலம்

ராதை மிரள விழித்தாள் ஒரு கணம்; உடம்பெல்லாம் ஏனோ பதட்டங்கொண்டது, மார்பு பட படவென்று அடித்துக்கொண்டது. ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் அவளுடைய மௌனம் ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றுமா! வண்டி நிற்கிறது... மள மளவென்று இறங்க வழியல்லவா அப்போது கவனிக்க வேண்டும்? விசாலம் கேட்டாளே ஒழிய, பதிலை எதிர்பார்த்தாளா? எதிர்பார்த்தாலும் ராதை பதில் சொல்லக் கூடிய நிலையில் இல்லை.

கம்பத்தினருகே இவள் பார்த்த நபர், அந்த அழகிய இளைஞன்! ஏதோ படபடப்பில் வார்த்தை நழுவிவிட்டது நாவிலிருந்து! ஆனால் கம்பத்தருகே சுப்பய்யரும் இருந்தார்! சபேசன் அவரைக் குறிப்பிட்டது சரிதான்!

வண்டி நின்றவிட்டது. சபேசனுடைய கையசைப்பைக் கண்ட சுப்பய்யர் இவர்கள் இருந்த பெட்டிக்கு வந்துவிட்டார். ராதை அதையும் கவனித்தாள். கம்பத்தருகேயே சிறிது தள்ளினாற்போல நகர்ந்துகொண்டு இடம் விட்டுப் புறப்பட விரும்பாததுபோலத் தோன்றிய இளைஞனையும் கவனித்தாள். ஏதோ எதிர்பாராத சந்திப்பை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதுபோல, அவனுடைய கண்களும், ராதையின் கண்களும் ஒரே வினாடி சந்தித்தன.

இங்கே சபேசன் சாமான்களைப் பெட்டியிலிருந்து இறக்கிக்கொண்டே, நடுநடுவே ஓரிரண்டு வார்த்தை சுப்பய்யருடன் பேசினார். சுப்பய்யர் சபேசனின் பெற்றோரையும் தமக்கையையும் கல்யாணம் விசாரிக்கத் தொடங்கினார். விசாலம் பாலுவையும் லல்லுவையும் 'ஒரு கண்' பார்த்துக்கொண்டும், சபேசனுக்கு நடுநடுவே உதவியாகவும், மாமனார் மாமியாருக்குப் பேச்சனுசரணையாகவும் அஷ்டாவதானம் செய்துகொண்டிருந்தவள், திடீரென்று ராதையையும் பார்த்தாள்.

அப்போதுதான் ஜன்னலிலிருந்து தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு, நாற்புறமும் பரக்கப்பரக்க விழித்துக்கொண்டிருந்தாள் ராதை.

"ஏண்டி ராதே! என்ன, உத்ஸாகத்தையெல்லாம் அடக்கிண்டு சாதுபோல இருக்கையே! அண்ணாவை இன்னும் கால்மணி நேரத்தில் பார்க்கலாம் போ!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, "ஏன் மாமா, கோபு வரக்கூடாது? இப்பவே அண்ணாவைப் பார்த்திருப்பாளே ராதை!" என்று சுப்பையரைக் கேட்டாள் விசாலம்.

சுப்பையர் ஏதோ பேச்சிலீடுபட்டிருந்தவர் எப்படியோ, அரைகுறையாகக் கவனித்துவிட்டார் விசாலத்தின் கேள்வியையும். "ஏன், வந்திருக்கானே? அங்கேயே நிற்கிறானா?" என்று கேட்ட வண்ணம், கழுத்தைத் திருப்பி, கதவு வழியே நோக்கினார். "டேய் கோபு, வாயேண்டா!" என்று அழைத்தார்.

'கோபுவும் வந்திருக்கானா?' என்று சபேசனும், விசாலமும் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம், ராதையின் மனசு 'அண்ணாவும் வந்திருக்கானா என்ன?. இந்தப் பையனா கோபு அண்ணா?' என்று துணுக்குற்றுவிட்டது.

சுப்பையருடைய அழைப்பை ஏற்று, கம்பத்தடியிலிருந்து விலகி இவர்கள் பெட்டியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த பையன் - அவளுடைய மனதைக் காதலனாகக் கவர்ந்திருந்த இளைஞன் தான் - என்பதைக் கண்ணுற்றதும் திடுக்கிடாமல் என் செய்வாள் ராதை?

சிரித்த முகத்துடன் வந்து நின்றான் கோபு. சபேசன் புருவங்களை உயர்த்தி ஒரு அரை வினாடி அவனைப் பார்த்துவிட்டு, "உம், கோபுதான், ஆனால் இவனை எங்கேயோ சமீபத்திலே பார்த்தேனே!" என்று இழுத்தார்.

"எங்கே பார்த்திருப்பேள்? கல்யாணத்திலேதான்! இவனும் வந்திருந்தானே! முகூர்த்தத்துக்கு இருந்துட்டு வந்துட்டான்! இவனும் வலுவிலே வந்து பேச்சுக் கொடுத்திருக்கமாட்டான்; என்னமோ தீராதேன்னுதான் அங்கே ஒருநாள் பொழுதைக் கழிச்சுட்டு வந்திருக்கான்," என்றார் சுப்பய்யர்.

"உம்.... பார்த்தேளா? அவனும் ஒதுங்கி ஒதுங்கித்தான் கல்யாணத்துலே இருந்திருக்கான் போலிருக்கு! அதான் நாங்கள் அவனை தெரிஞ்சுக்கலை! நீங்க யாரும் வரலைன்னு நினைச்சோம். கோபு மட்டும் வருவானு நினைக்கல்லை. அவன் சிறு பிள்ளைன்னுதானே எங்கள் எண்ணம்! எப்போ பார்த்ததோ? அதுதானே மனசிலே பதிஞ்சிருக்கு! அவனானா 'ஓஹோ'ன்னு வளர்ந்துட்டான்! நன்னாருக்கு! ராதைக்குப் பாவம் அண்ணாவை அப்போதே காட்டியிருக்கலாம்! எப்போ அண்ணாவை பார்ப்போம்னு துடிச்சிட்டு இருந்தாள்! நன்னாக் கண்டுபிடிக்காமல் இருந்தோம்னு தோன்றது; அவரே தெரிஞ்சுக்கல்லைன்னா, நானா தெரிஞ்சிண்டிருக்கப் போறேன்?." என்று எல்லோருக்கும் பொதுவாகப் பதில் மொழிந்தாள் விசாலம்.

"இப்போ உற்றுப் பார்க்கப் பார்க்க, பழைய முகம் நன்னாத் தெரியத்தான் தெரியறது! அப்போ மீசை முளைக்காத பையன்தான், ஆனாலும் முகம் மாறவேயில்லையே! எப்படித்தான் கண்டுபிடிக்காமல் இருந்தேனோ" என்றார் சபேசன்.

"ராதே, அண்ணாவை நன்னாப் பார்! அட, ராதையும் எப்படி வளர்ந்துட்டாளே? நாலு வயசு பெண்ணா அவளைப் பார்த்திருக்கேன் அதுவும் ஒரே தடவை," என்று ராதையை அப்பொழுதுதான் நன்றாகப் பார்த்த சுப்பையர் பகர்ந்தார். அண்ணாவுக்கு முன்னே வந்து நிற்கும்படி, பெண்ணின் கையைப் பற்றிய வண்ணம் சிறிது தள்ளினாள் விசாலம், "ஐயோ, நான் மாட்டேன்!" என்று பின்னுக்குப் பயந்து மறைந்து கொண்டாள் ராதை. எல்லோரும் சிரித்தார்கள் குஷியாக! ராதையின் வேதனையை அவர்கள் கண்டார்களா?

எப்படியோ சபேசனின் குடும்பம் குதூகலமாக, சுப்பையர் வீட்டை அடைந்தது. கோபு சொற்பமாகத்தான் பேசினான். "அப்பா கட்டாயப்படுத்தினார். கல்யாணத்துக்கு எப்படியாவது யாராவது போய் வரணும்னு! அதான் வந்தேன்!. நானும் அங்கே ஏனோ தானோன்னு தான் இருந்துவிட்டேன்! 'நீங்கள்'னு தெரியவும் இல்லை; இல்லாவிட்டால் பேச்சுக் கொடுக்காமல் வந்திருக்கமாட்டேன்!" என்று சபேசனிடம் சொன்ன வண்ணம் தன் பக்கமும் ஒரு கண் வீச்சுப் போட்டதை ராதை வெகுநிதானமாகக் கவனித்தாள். அவ்வப்போது கோபுவின் கரு விழிகளும், ராதையின் கமலக் கண்களும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனவெனினும், அவற்றின் சம்பாஷணை முன்னிருந்த ரீதியில் இருக்கவில்லை. சிறிது மாறுபட்டுத்தான் இருந்தது.

'ஐயோ, நீங்களா எனக்கு அண்ணா?' என்று கேட்பதுபோல ஒரு வேதனையும் கூச்சமும் ராதையின் முகத்திலே ஊசலாடுவதைக் கோபு உணர்ந்தான்.

'ஐயோ, என்னையா நீ அண்ணா என்று இத்தனை காலம் போற்றிவந்தாய்?. நீ தானா அந்த ராதை?' என்று கோபு கேட்பது போல ஒரு ஊகம், பிரமை, ராதைக்கு.

தங்கு தடையற்ற உவகைப் பெருக்கோடு முந்தி கண்ணோட்டம் நிகழ்ந்தது. ஆனால் இப்போது குன்றுகளுக்கும் பாறைகளுக்கும் இடையே பாய்ந்து செல்லும் நதிப் பெருக்கையொத்திருந்தது இவர்களுடைய உள்ளம்.

'அண்ணா' வீட்டில் ராதை பதுங்கிப் பதுங்கியிருப்பதைப் பார்த்து மற்றவர்களுக்கு - கோபு தவிர - மற்றவர்க்கு சிரிப்பாகத் தான் இருந்தது. 'ஐயைய, அண்ணா, அண்ணானு என்னமோ பறந்தாளே! இப்போ வெட்கத்தைப் பாரேன்!' ஒரு வார்த்தை பேசக்காணோம்! அண்ணானு ஆசைதீரக் கூப்பிடக்காணும்! நல்ல பொண்ணு!" என்று விசாலம் சபேசனிடம் சொல்கிறாப் போலச் சொல்லி, சிரி சிரி என்று சிரித்தாள்.

"ஏய் ராதே! அப்புறம் ஊருக்கும் போய், தொண தொணப்பக்கூடாது! இப்போ நாலு நாளுக்குள்ளே நன்னாப் பழகு அண்ணா கிட்ட! ஊருக்குப் போய்க் கடுதாசி எழுத ஆரம்பிக்கணும்னு சொல்லிண்டிருந்தே! அங்கே போய் எழுதறதா வேண்டாமானு அல்லாடப்போறே, பத்திரம்!" என்றார் சபேசன்.

"கோபு! நீ தான் முதல்லே தங்கையைப் பேச்சுக்கு இழேன்!" என்று கோபுவையும் கிண்டினார். எல்லாவற்றுக்கும் கோபு புன்னகை செய்துவிட்டுச் சும்மாவிருந்தான். ராதை. "ஐய, இந்த அப்பாவையும் அம்மாவையும் பாரு. ஏனிப்படி என்னை வதை பண்ணும்!" என்று பொருமிக்கொண்டிருந்தாள். என்னதான் பொருமினாலும் முகத்திலே ஜொலிப்பும், ஒரு நாணமும், புன்னகையும் மறையவில்லை.

கல்யாணப் பந்தலில் பெண்ணையும் பிள்ளையையும் 'ஆட்டிவைத்து' வேடிக்கை பார்ப்பார்களே, அதுபோலத்தான் ஒரு தமாஷ் விஷயமாக இருந்தது எல்லோருக்கும். ராதையும் மணப்பெண்ணைப் போலத்தான் நாணிக் கோணிக் கொண்டு ஒளிந்துகொண்டிருந்தாள். கோபுவும் மணமகனைப் போலத்தான் ஒரு அசட்டுப் புன்னகையுடனும் ஆனால் வீராப்புடனும் அவற்றை ஏற்றான். ஆனால் உள்ளூர ராதைக்கும் கோபுவுக்கும் ஒரு வேதனை இருக்கத்தான் இருந்தது.

கோபுவைக் காதலன் என்ற தோரணையில்தான் ராதையின் புலன்களனைத்தும் பாவித்தனவெனினும், அவன் 'அண்ணா' என்ற நினைப்பு எக்களிப்புடன் கூத்தாடியது. ராதையைக் காதலி என்ற போக்கிலே தான் கோபுவின் உள்ளம் பார்த்திட்டாலும், தங்கையென்ற நினைப்பிலேதான் இருந்து வந்தவள் ராதை என்ற எண்ணம் பாதை செய்தது.

ராதைக்கு ஊருக்குப் போகணுமே என்றும் வேதனை. ஊருக்குப் போனாலாவது அப்பா அம்மாவின் 'நச்சு' குறையுமோ என்றும் யோசனை.

ஒரு நாள் பிற்பகல் சபேசனும் சுப்பையரும் ஊஞ்சற் பலகையில் அமர்ந்து வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ராதையைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

"என்னதான் இருந்தாலும்.... முன்பின் அறியாதவர்களாச்சே! இரண்டும் சிறிசுகள், கூச்சப்படத்தான்படும். அப்போ மூன்று வருஷத்துக்கு முந்தியே பழக்கம் ஏற்பட்டு இருந்திருந்தால் இப்போ இந்தக்கூச்சம் இருந்திருக்காது. என்னமோ அப்போ அப்படி ஏற்பட்டுப்போச்சு. நீங்களும் வராமலேயே ஊருக்குப் போய்ட்டேள்," என்றார் சுப்பய்யர்.

"ஆமாம், ஆமாம்,.." என்றார் சபேசன்.

"நான் சொல்றேன்னும் வித்தியாசமா எண்ணிவிடக்கூடாது! பாருங்கோ! இப்போ கோபுவும் ராதையும் அண்ணன் தங்கைன்னா, அண்ணன் தங்கையாகிவிடுவாளா? துளியாவது ரத்த சம்பந்தமான உறவானாக்கே . . . அந்த 'ரத்த சம்பந்தத்தின்' மகிமையாகப்பட்டது இந்த மாதிரி கூச்சப்பட வைக்காது . . . என்ன சொல்றேள்!.." என்று கூறி நிறுத்தினார் சுப்பய்யர்.

"உம், உம், ஆமாம்," என்றார் சபேசன்.

"இப்போ பாருங்கோ! சித்தி குழந்தைகளுக்குப் பெரியப்பா பிள்ளைன்னாலும், தனக்கும் அண்ணா என்கிற அந்த நம்பிக்கையிலே குழந்தை, 'அண்ணா' இல்லாக் குறையைத் தீர்த்திண்டிருக்கா. விசாலம் கெட்டிக்காரிதான்! நன்னாத்தான் சோடிச்சிருக்காள்!" என்று கூறிச் சிரித்தார் சுப்பையர். மூக்குப் பொடியை ஒரு இழுப்பு இழுத்தார்.

சபேசனும் லேசாகச் சிரித்தார். சமையலறைக்குள்ளிருந்து எட்டிப்பார்த்த விசாலத்தையும் பார்த்தார். 'சோடித்த உறவு' என்ற வார்த்தை ராதையின் உள்ளத்தை உலுக்கப் போகிறதே என்னும் அச்சம்தான். குயவனுக்குப் பலநாள் வேலை, தடியனுக்கு ஒரு நிமிஷ வேலை என்பதுபோல நல்லவேளை ராதையைக் காணவில்லை அங்கே.

மூக்கைத் துடைத்துக்கொண்டு பேச்சைத் துவக்கினார் சுப்பய்யர்.

"இப்போ பாருங்கோ! இப்ப நான் சொல்ல வருகிறது எனக்கே பாந்தமாயில்லை. இந்த மாதிரி நடந்திருக்காட்டா நம்ம பையனுக்கு குழந்தையைப் பண்ணிக்கொள்ளக்கூட பேச்சு எடுத்திருப்போமோ என்னமோ? இல்லையா? சொல்லுங்கோ, நடந்திருக்கக்கூடியதுதானே? நீங்கவேறே குடும்பம், கோத்திரம் தனித்தனி. ஈடு ஜோடும் நன்றாகவே பொருந்தியிருக்கும்! ஆறு வயசோ, ஏழு வயசோ வித்தியாசம், அப்படித்தானே!" என்றார் சுப்பய்யர்.

"இதேதடா! . . ." என்று கூடத் தோன்றியது சபேசனுக்கு. சுப்பய்யரின் பேச்சு 'வழி வழி'ப் பேச்சாகப்பட்டது.

"அப்படி சொல்லிவிடாதேங்கோ, மாமா! ராதை கேட்டால் எகிறிக் குதிப்பாள்!. அண்ணா இல்லைன்னா, எங்களைச் சும்மாவிடமாட்டாள்! அப்புறம் எங்கள்பாடு திண்டாட்டம்!" என்று சிரிப்போடு சொல்லிவிட்டார் சபேசன்.

சுப்பய்யரின் பேச்சை மாடிப்படிகளின் மேலே உட்கார்ந்துகொண்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராதை உண்மையிலேயே துள்ளிக் குதிக்கத்தான் ஆவேசம் கொண்டாள். ஆனால் மாடிப்படியின் ஓரத்திலே துள்ளிக் குதித்தால், உருண்டு அல்லவா விழவேண்டியிருக்கும்? அவளுடைய உள்ளத்துடன் அடங்கியது அந்தத் துள்ளல். சுப்பையரின் கடைசி வார்த்தைகள் உந்திய ஒரு உள்ளக் கிளர்ச்சியை, அப்பாவின்

சொற்கள் அடக்கின. எனினும், கடலலைகளிலே அமுங்கிவிடாமல் உல்லாச நர்த்தனம் செய்யும் சுரக்குடுக்கை போல அவளுடைய மனசு களிநடம் புரியத் தொடங்கியது.

யாரோ நண்பன் வீட்டிலிருந்து அப்போது தான் திரும்பி வந்து கோபு, மெல்ல ஏதோ பாட்டின் அடியைப் பாடிக்கொண்டே மாடிப்படிகளில் ஏற வருவதை உணர்ந்த ராதை, 'விசுக்'கென்று எழுந்து வராண்டா வழியே, மாடி ஹாலின் பின்புறத்தையடைந்து, அந்தப் பக்கத்திலிருக்கும் மாடிப்படிகளின் வழியே இறங்கி, கிணற்றங்கரைப் பக்கத்திலிருந்து வீட்டுக்குள் வந்து புகுந்துகொண்டாள். எல்லாம் இரண்டு வினாடிகளில்! கடலலைகள் கரையில் வந்து விழும்போது அந்தக் கடல் நீரிலே விளையாடப் பயமும் ஆசையும் ஒருமிக்க உணரும் குழந்தை, சங்கடமும் சந்தோஷமும் ஒருங்கே தோன்ற ஆசையை ஓரளவு நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமே, அதுபோல முதல் இரண்டு நாட்களையும் ஒரு விசித்திர நிலைமையில் கழித்த ராதை, அடுத்த இரண்டு நாட்களையும் கலப்பற்ற மகிழ்வுடன் கடத்தினாள்.

"ஏண்டி ராதை! இப்போவாவது ஒரு தரம் அண்ணாவோடே பசிவிட்டு வந்துடு! ஆமாம், சொல்லிட்டேன். ஊருக்குப் போனப்புறம் கடுதாசி எழுதலாம்!" என்றார் சபேசன் ஊருக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம்.

"போப்பா!" என்று நெளிந்தாள் ராதை.

"எனக்கென்ன!. ஊருக்குப் போய் அண்ணா அண்ணான்னு அலட்டினாயோ, அப்போ சொல்லுவேன்!" என்று கடுமையாகக் கூறினார் சபேசன். பெண்ணின் பிடிவாதம் தளராதது கண்டு அவருக்குக் கோபம். இத்தனை நாளும் எப்படி ஆட்டமாடித் தம்மையும் ஆட்டி வைத்தாள் என்று ஆத்திரம்.

"ஆகட்டும், அலட்டல்லை!" என்று மெல்ல முணுமுணுத்துவிட்டுச் சும்மாவிருந்தாள் ராதை. யார் செவியிலும் அவள் முணுமுணுப்பு விழுந்திருக்காது என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

அந்த வீட்டிற்கு வந்ததும் "அண்ணா அண்ணான்னு இனிமேல் ஊரிலே அல்லாடாதே!" என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னபோது, குபு குபுவென்று கண்ணீர் பெருக்கிவிட்டு உள்ளே ஓடின ராதை, இன்று இந்தக் கடுமையானதொனிக் குக் கலங்காமல் இருந்ததைக் கண்டு சற்று வியந்தார் சபேசன். தெர்மாமீட்டரிலிருக்கும் பாதரச இழை மிக மெல்லியது தான். உடம்புச் சூட்டுக்கு உள்ளூர மேலேறும் அந்த இழை. தன் சுற்றிலும் இருக்கும் கண்ணாடிக் குழாய் மேல் ஒரு செம்பு பச்சை ஜலம் பட்டாலும் கீழிறங்குமா? பலமாகக் குலுக்கப்பட்டால் தானே இறங்கி வரும்? சபேசனின் இந்த அதட்டல், ராதையின் பிடிவாதத்தை உலுக்கும் தன்மை வாய்ந்ததல்லவே! அவளுடைய மனப்போக்கு மாறியிருந்தது அன்றோ? கடைசியில் ஒரு கூர்ந்த பார்வையுடன் கோபுவின் பார்வையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போனாள் ராதை. சொந்த ஊர் 'கட்டாக்' திரும்பியாச்சு.

'அம்மா! காதலன், சகோதரனாக மாறுவது பல பெண்களுக்கு இந்நாளில் அனுபவம். காதல் வெற்றி பெறாமல், வேறு புருஷன் கணவனாக வாங்கும்போது..... ஏமாற்றமடையும் பெண்களுடைய மனப்போக்கு அப்படி. மாறுவது தானே இயல்பு?'

'ஆனால், அண்ணா என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேனே, அவர் எனக்குக் கணவராக மாறமுடியும் என்ற 'அதிசயத்தை' நான் எப்படியோ தெரிந்துகொண்டுவிட்டேன். என் விஷயத்திலே இதுபோல அதிசய கல்யாணம் நடப்பதை நீ தடுப்பாயா? நிறைவேற்றி வைப்பாயா?'

இந்தக் கேள்வியை, தன் மனத்துடிப்பை, காகிதக் துண்டிலே பதித்துவிட்டு, சாமர்த்தியமாக ராதை பக்கத்தகத்துக் குடும்பத்துடன் சாயங்கால ஆட்டம் சினிமா பார்க்கப் போய்விட்டாள். திரும்பி வருவதற்குள் சதிபதியாலோசனை நடக்கட்டுமே என்ற எண்ணம்! சினிமா பார்த்துவிட்டு வந்ததும் 'கப்பி'பென்று போய், படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டுவிட்டாள்.

இவளுடைய கடிதத்தின் பலன் மட்டும் பதினைந்து நாட்களுக்குகப்பற்ற்தான் பழுத்தது. வெகு தந்திரமாகப் பதுங்கியிருந்து, திடீரென்று மணத்தை வீசிக்கொண்டு 'கமகம்' வென்று அம்பலத்திற்கு வரும் பலாப்பலத்தைப் போல, ராதையின் திருமணப் பேச்சு மணம் பெற்றது. உடனுக்குடனே கடிதங்கள் மூலம், ராதை-கோபு இவர்களுடைய மனப்பொருத்தமும் பெயர்ப் பொருத்தமும், ஜாதகப் பொருத்தத்தின் ஆமோதிப்பையும், பெரியவர்களின் ஆசியையும் பெற்றன.

'மங்கலத் தாலியுடன் துலங்கும் எனக்கு, இனி உலகம் முழுதும் சகோதர சகோதரிகள்தான்! அண்ணா என்று நான் மதித்திருந்த ஒரே ஒருவர், கணவராக என்னுள்ளே ஒன்றுவிட்டுவிட்டாரே! அவரே என் உலகம்,' என்று பெருமிதம் கொண்டுள்ள ராதையின் உள்ளம், 'இதுபோன்ற விந்தைத் திருமணத்தைப்பற்றி ஏடுகள் சொல்வதுண்டோ?' என்றுதான்கேட்கிறது. ஆதரிசுக் காதலர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் புராணகால ராதையையும் கோபாலனையும் அத்தை - மருமகன் என்று

ஓரிரண்டு குட்டிக் கதைகள் சொல்வதை ராதை அறியாள்!

அறிந்தாலும், கெட்டிக்காரி ராதை அதைப் பொருட்படுத்தமாட்டாள்! துவாபர யுகத்திலே 'அந்த மாதிரி' இருவரும் தோன்றிவிட்டு, இந்தக் கலியுகத்திலே 'இந்த மாதிரி' அவதரித்து இருப்பதாகக் கூறிவிட்டு, பெயர்ப் பொருத்தத்தை எடுத்துக்காட்டி வாயைக் கட்டிவிடுவாள்!

அவளுக்கு 'அண்ணா கிடையாதே,' என்றும் யாரும் பரிகரிக்கப் போக வேண்டாம். அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும், இனிய குணங்களுக்கும் உறைவிடம் அண்ணன் என்று 'சிறு வயதில்' அவள் எண்ணினாள். ஆனால் கணவன்தான் அத்தகையவன் என்பதை இந்த மங்கைப் பருவத்திலே அவள் உணர்ந்து கொண்டுவிட்டாள். இனி அவளுடைய வாணாளின் இன்பத்துக்கு ஊற்று இந்தப் புத்துணர்ச்சி தானன்றோ?

(காவேரி, மார்ச், 1947)